

man maatte sige, at det maatte være særdeles heldigt, om en syg kunde flyttes hen paa et andet Sted, hvor Behandlingen af hans Sygdom lettere kunde gøres effektiv og bedre sikre mod Udbredelse af Smitte end ved Behandling paa det Sted, hvor Sygdommen er konstateret. I 2det Stykke af samme Paragraf er tillige medtaget blandt de Sygdomme, der i givet Tilfælde kan underkastes offentlig Behandling, saadanne kroniske Sygdomme som Hudsygdomme, der kan optræde med ondartet Karakter. Dette er et Omraade, som det i og for sig er uappetitligt at bevæge sig paa; men jeg maa dog tillade mig at opholde det høje Tings Tid med nogle Bemærkninger ogsaa i Anledning heraf. En af de Sygdomme, som er mest udbredt her i Landet, er desværre Fnat. Den afviger i sit Væsen for saa vidt fra andre smitsomme Sygdomme. Medens disse, som jeg har nævnt, for de flestes Vedkommende viser en betydelig og glædelig Nedgang, er ganske det modsatte Tilfældet med Fnatten. Den synes at være i Vækst; og desværre kunde dette maaske, hvis man ikke vilde se velvilligt paa Sagen, gøre det tvivlsomt, hvorvidt det er berettiget at sige, som jeg bemærkede for et Øjeblik siden, at den personlige Hygiejne er i Tiltagen i Befolkningen. Hos de fleste dæmper der en lumsk Mistanke om, at naar man er behæftet med Fnat, er det ikke altid som Følge af, at man i personlig hygiejnisk Henseende staar synderlig højt, men at det hyppigt tyder paa det modsatte. Men det kan ogsaa ligge i, at man nu lettere end tidligere gaar til Lægen og faar saadanne Tilfælde behandlet. Det forekommer mig dog, at det er rigtigt, saaledes som det ogsaa er foreslaaet i Lovforslagets § 25, at man ikke medtager denne Sygdom blandt dem, der uden videre kan henvises til vederlagsfri Behandling; thi det vilde, som det oplyses, koste saadant noget som 100,000 Kr., og man maa haabe, at det kan blive billigere ad anden Vej at faa disse Sygdomstilfældes Antal til at dale end ved at ofre 100,000 Kr. paa Fnattens Alter. Derimod er det selvfølgelig rigtigt, at der træffes Bestemmelser om, at Epidemikommisjonen kan paalægge Desinfektion af Bygninger, hvor saadanne Patienter har opholdt sig.

§ 7 indeholder for saa vidt noget nyt, som der her er Tale om en Klasse Mennesker, som man, saa vidt mig bekendt, først i de senere Aar i lægevidenskabelige Kredse har faaet Opmærksomheden henvendt paa, nemlig de saakaldte sunde

Smittebærere, det er Personer, som virkelig kan gaa rundt og befinde sig udmærket vel og alligevel være Arnesteder for Bakterier og ved deres Virksomhed og Færden blandt andre smitte en Mængde Mennesker, saaledes at de maa siges at være farlige for deres Omgivelser. Det forekommer ogsaa mig, at det er rimeligt og naturligt, at der ad lovmæssig Vej træffes Foranstaltninger overfor saadanne Personer, men det synes mig alligevel, at vi, selv om vi maa sige, at det gælder om i dette Forhold at væge Samfundet, i vore Bestræbelser derfor ikke helt maa glemme Hensynet til den enkelte. Og her er det en lille Smule betænkeligt at lægge den endelige Afgørelse i Hænderne paa Epidemikommisjonen, da, ifølge Arbejdsfordelingen indenfor en saadan, Politimesteren og Kredslægen let kan komme til at staa overfor det enkelte valgte Medlem og at give dem, uden at de skal høre Overepidemikommisjonen, Ret til at paabyde, at saadanne Personer, der muligt maatte være mistænkte som Smittebærere, skal lade sig underkaste Behandling og stille sig til Disposition, til Undersøgelse. Det er rimeligt, at der kan tages Foranstaltninger mod en saadan Person, naar der er virkelig Grund til Mistanke om, at han fører Smitte med sig, selv om han er rask, men det forekommer mig, at man maa være varsom med, hvad man gør, inden man gaar til saadanne Foranstaltninger; og vide, om de er velovervejede, thi det er let at kaste en Mistanke paa en Person, men det er vanskeligere at faa den fjernet igen, hvis det skulde vise sig, at den ikke er i Overensstemmelse med de faktiske Forhold.

I § 8 er der truffet en Bestemmelse, som jeg ogsaa synes maa hilses med Glæde. Medens det i den nugældende Lov er paabudt, at saa saare en saadan Epidemioptæder, skal der ske offentlig Bekendtgørelse derom, foreslaas der nu i § 8, at en saadan Bekendtgørelse kan, hvor Forholdene taler derfor, undlades. Jeg synes ubetinget, at det er heldigt, at det kan undlades; thi det er jo klart, at en saadan Bekendtgørelse i høj Grad vækker Uro i Befolkningen, og det maa derfor siges at være godt, at man efter den nye Lov vil kunne undlade den, hvor man finder det heldigt.

Ogsaa § 9 er ny. Her er Tale om at afspærre det af Sygdommen angrebne Omraade i Henhold til et justitsministerielt Paabud. Det er nødvendigt, at en saadan Bestemmelse kommer ind i Loven,